

поветѣ все гърмятъ и много турска сгань се тича къмъ дрѣновския манастиръ.

## Войвода Цанко Дюзтабановъ.

Най сетне съгласили се да поканятъ Цанко Дюзтабановъ да поеме командата на габровскитѣ бунтовници.

Единъ день Цанко бива поканенъ тайно отъ бунтовния комитетъ въ затулно мѣсто извънъ града.

— Цанко, казва му председателятъ на комитета Якимъ Цанковъ. Повикахме те да ни станешъ войвода. Народътъ тебе одобрява. Ти до сега се дѣлѣше отъ насъ, но днесъ ще бждешъ народенъ човѣкъ и ще ни поведешъ.

Дюзтабановъ се замисли сериозно. После изгледа приятелски пратеницитѣ и рече:

— Братя, вие ме каните за голѣма и опасна работа. Ала азъ до днесъ не бѣхъ вашъ приятель. Виждахъ, че вие тъкмите да правите бунтъ противъ султана. Виждахъ, какъ тайно приказвате и се събирате; зная, че ковачитѣ и ножаритѣ въ града коватъ саби, острятъ ножове, чистятъ и изтриватъ стари пушки. Знамъ всичко, но си мълча. Нико-му нищо не казвамъ. Азъ, както знаете, съмъ училищенъ настоятель и сждия, работя въ общината и зная, що става по царщината. Турската държава е още яка, а нашиятъ народъ е простъ, повечето хора сж наплашени и страхливи. Здравно и сигурно оржжие нѣматъ. Тогава, какъ мислите да надвиете? Азъ мисля, че щѣше да бжде по-добре да се почака. Нека отъ училищата излизатъ по-развити и по-смѣли младежи. Нека се попита и Русия, дали ще помогне на българитѣ да се освободятъ. Когато сме всички готови и когато рускиятъ царъ рече: